

สารบัญ

เรื่อง หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ค)
กิตติกรรมประกาศ (ง)	
สารบัญ	(จ)
คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ	(ข)

บทที่ ๑ บทนำ ๑

- ๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ๑
- ๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ๕
- ๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ ๕
- ๑.๔ วิธีดำเนินการวิจัย ๕
- ๑.๕ คำจำกัดความของศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ๖
- ๑.๖ ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ๖
- ๑.๗ กรอบแนวคิดในการวิจัย ๑๕
- ๑.๘ ประโยชน์ที่จะได้รับ ๑๗

บทที่ ๒ แนวคิดเกี่ยวกับหลักจริยธรรมสำหรับการบริหารราชการแผ่นดิน ๑๘

- ๒.๑ ประวัติการหนังสือไตรภูมิ ๑๘
 - ๒.๑.๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๑๘
 - ๒.๑.๒ พระยาธรรมปรีชา (แก้ว) ๒๑
- ๒.๒ โครงสร้างและเนื้อหาหนังสือไตรภูมิ ๒๓
 - ๒.๒.๑ โครงสร้างและเนื้อหาหนังสือไตรภูมิพระร่วง ๒๓
 - ๒.๒.๒ โครงสร้างและเนื้อหาหนังสือไตรภูมิโลกวิณีจัญ ๒๗
- ๒.๓ จริยธรรมสำหรับการบริหารราชการแผ่นดินในไตรภูมิโลกวิณีจัญ ๒๘
 - ๒.๓.๑ ด้านการเมืองการปกครอง ๓๓
 - ๑) จักรวรรดิวัตร ๓๓
 - ๒) ทศพิธราชธรรม ๓๗
 - ๓) อรัณมิกสูตร ๔๐

๒.๓.๒ ด้านเศรษฐกิจ ๔๑

- ๑) ความเพียงพอของแต่ละชนชั้น ๔๑
- ๒) ผลของการบริโภคที่ไม่สมดุลกับการผลิต ๔๒
- ๓) โภคสูตรว่าด้วยโภคทรัพย์ ๔๕

๒.๓.๓ ด้านสังคม ๔๘

- ๑) อิทธิพลต่อสังคมโดยทั่วไป ๔๘
- ๒) จริยธรรมทางสังคม ๔๘

บทที่ ๓ จริยธรรมในการบริหารราชการแผ่นดินสมัยรัชกาลที่ ๑ ๕๐

- ๓.๑ พระราชประวัติพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ๕๐
- ๓.๒ การบริหารราชการแผ่นดินในรัชกาลที่ ๑ ตามรูปแบบในไตรภูมิโลกวินิจฉัย ๕๙
 - ๓.๒.๑ ด้านการเมืองการปกครอง ๖๐
 - ๓.๒.๒ ด้านเศรษฐกิจ ๖๗
 - ๓.๒.๓ ด้านสังคม ๗๑

บทที่ ๔ การประยุกต์หลักจริยธรรมในไตรภูมิโลกวินิจฉัยมาใช้ในการบริหารราชการแผ่นดินในปัจจุบัน ๘๖

- ๔.๑ การประยุกต์จริยธรรมเข้ากับหลักการบริหารราชการแผ่นดินในสมัยปัจจุบันด้านการเมืองการปกครอง ๘๐
- ๔.๑ การประยุกต์จริยธรรมเข้ากับหลักการบริหารราชการแผ่นดินในสมัยปัจจุบันด้านเศรษฐกิจ ๘๖
- ๔.๒ การประยุกต์จริยธรรมเข้ากับหลักการบริหารราชการแผ่นดินในสมัยปัจจุบันด้านสังคม ๑๐๔

บทที่ ๕ สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

- ๕.๑ สรุป ๑๐๘
- ๕.๒ อภิปราย ๑๑๒
- ๕.๓ ข้อเสนอแนะ ๑๑๕

คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ

๑. คำย่อชื่อคัมภีร์พระไตรปิฎก

อักษรย่อในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้อ้างอิงจากพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.๒๕๓๙ เป็นหลัก โดยใช้ระบบย่อคำดังต่อไปนี้

พระสุตตันตปิฎก

ที.ปา.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ทีฆนิกาย	ปาฏิกวรรค	(ภาษาไทย)
ม.มฺว.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	มุลปัณณาสก	(ภาษาไทย)
ม.ม.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	มัชฌิมนัณณาสก	(ภาษาไทย)
อง.เอกก.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	เอกกนิบาต	(ภาษาไทย)
อง.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	ทุกนิบาต	(ภาษาไทย)
อง.ติก.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	ติกนิบาต	(ภาษาไทย)
อง.จตุกก.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	จตุกกนิบาต	(ภาษาไทย)
อง.ปญจก.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	ปญจกนิบาต	(ภาษาไทย)
ขุ.ม.(ไทย)	=	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	มหานิเทศ	(ภาษาไทย)

พระอภิธรรมปิฎก

อภ.วิ.(ไทย)	=	อภิธรรมปิฎก	วิภังค์	(ภาษาไทย)
-------------	---	-------------	---------	-----------

๒. การระบุเลขหมายพระไตรปิฎก

ในงานวิจัยฉบับนี้ใช้พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นหลักการอ้างอิง ซึ่งพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทยจะระบุ เล่ม/ ข้อ /หน้า/ เช่น ขุ.ธ.(ไทย) ๒๕/๓๒๑ – ๓๒๒/๑๓๓ หมายความว่า ระบุถึง พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย ธรรมบท ฉบับภาษาไทย พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๕ ข้อที่ ๓๒๑ – ๓๒๒ หน้าที่ ๑๓๓ เป็นต้น